

Nicola May

VÄIKE NURGAPOOD. TAASKOHTUMINE

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

*„Lõppkokkuvõttes loeb üksnes see,
mida sa ise endast arvad.”*

Elizabeth Taylor

PROLOOG

„Oh, Titch, miks sa kiirabi ei kutsunud?”

„Kutsusin küll, aga neil võtab siia alla lahe äärde sõitmine alati nii kaua aega ja ma teadsin, et sina tead, mida teha. Anna andeks, Rose. *Oooh ...*”

Rosa Smithi erutatud taksikoer nimega Kuum sibas nurgapoes ringi ja laskis kuuldavale vinguvaid häälightsusi, mis ei erinenud kuigi palju nendest, mida tõi kuuldavale sünnitusvaludes vaevlev tüdruk.

„Kuum! Jää vait!” nähvas ärevil Rosa. „Kuule, me peame su ülemisele korrusele toimetama,” lisas ta palju leebemal toonil, võttes sõbrannal käest kinni.

„Ei! Ei! Ma ei suuda end liigutada!” Titch toetus kõssi vajudes letile. „Oh ei ... mulle tundub, et ma olen vist valmis pressima!”

„Persse! Okei, okei, ära paanitse.” Rosa keeras kähku sildi ukstel teistpidi, nii et see näitas nüüd võimalikele klientidele, et pood on suletud. Seejärel sikutas ta riulist kõige suurema ja mugavama koeraaseme ning aitas sõbranna sellele istuma. Siis jooksis ta alumise korruse kööki ja haaras sahtlist portsu puhtaid käterätte.

Üritades Titchile haiget tegemata ta pükse ära võtta, lausus ta nii rahulikult, kui suutis: „Okei, nüüd hinga nii, nagu sulle perekoolis õpetati.”

„Häda on selles, et ma ei käinud perekoolis. *Aaaaaaahhh!*” Titch väänles põrandal, mööda ta tulipunast nagu voolasid pisarad.

„Kuule, sõber, pea vastu. Kiirabi on kohe kohal ja ma olen küllalt palju Sir David Attenborough' saateid vaadanud, et aidata meil sellega hakkama saada.”

„*Oii!* Pole ... üldse ... naljakas,” ähkis Titch. Ta laubal pär-
lendas higi. Ja kui ta kleenukese keha vallutas järgmine valu-
hoog, laskis ta kuuldavale sõnavalingu, mis oleks isegi kohali-
kud kalamehed punastama pannud.

Ning mõni minut hiljem – vähemalt nii tundus – saabus kisaga, mida ei suutnud summutada isegi lahe koha tiirle-
vad kajakad, siia ilma, Cockleberry Baysse, Theodore Ronnie
Whittaker.

ESIMENE PEATÜKK

Rosa pani nurgapoe ukse kinni ja hingas sisse sügava sõõmu värsket mereõhku. Koer Kuum, kes sai aru, et nüüd minnakse hommikusele jalutuskäigule, tiirutas erutatult klähvides ümber Rosa jalgade, nii et oleks oma perenaise peaaegu jalust niitnud.

Tundus, nagu poleks sellest ajast, kui Rosa rongiga Devonisse saabus, kaasas neljajalgne sõber, päevinäinud nahkportfell ja suur, riideid pungil prügikott, möödas mitte kuid, vaid kõigest mõni päev. Õigupoolest tundus ikka veel, nagu oleks suur osa sündmusi unenäos aset leidnud. Rosal ei läinud meeltest Londoni advokaadi sõnad, kes oli talle teatanud, et ta on salapärase pärandi omanik.

„Teie, preili Larkin, olete nüüd ametlikult Cockleberry Bays asuva nurgapoe omanik.”

Nurgapood ja selle teisel korrusel paiknev korter olid viis aastat tühjana seisnud ning vajasid hoolt ja armastust, aga pärandiga kaasnenud rahaga oli Rosal õnnestunud kõik kuidagimoodi ära koristada ja korda teha ning tellida ka nii palju kaupa, et sai poe uuesti avada. Ta oli otsustanud müüa poes peamiselt lemmikloomadele mõeldud tooteid, sest peale koerte polnud tal muudest asjadest eriti aimu.

Rosa oli kogu elu lastekodudes ja kasuperedes elanud ning tal polnud vähimatki aimu, kes võis talle sellise imelise võimaluse pärandada. Ta oli püüdnud seda iga hinna eest välja selgitada, aga juhuslikult leitud kirju, mis kõik ära seletasid, oli raske lugeda – tema päritolu oli seotud väga kurva armastuslooga. Aga Cockleberry Bays tundis ta, et on lõpuks ometi koju jõudnud.

Sammudes reipalt koos oma armsa vorstikest meenutava koeraga järsust nõlvast alla mereranda, möödusid nad maalilistest vanadest majadest, mille ukсед olid värvitud erksates toonides ja trepid läikima löödud. Kitsaste tänavate ääres paiknevate poodide ja söögikohtade vaateaknad pakkusid silmailu ja neist õhkus küpsetiste aroome, mis panid suu vett jooksuma. Nähes, et akendel on uued väljapanekud, leidis Rosa, et ka tema peaks mõtlema lähenevale koolivaheajale, mil linnakesse saabub palju puhkajaid. Lisaks lemmikloomatarvetele oli ta nutika inimesena hakanud nurgapoes müüma ka nipsasju, mis lastele huvi pakkusid, ja kaubavarud olid otsakorral.

Kui talle oleks eelmiste jõulude ajal öeldud, et järgmisel sügisel on Cockleberry vaim ja energia temasse juba sügavalt juurdunud, oleks ta selle jutu välja naernud.

Titch ukerdas pruugituna ostetud lapsevankri nurgapoe uksest sisse ja vangutas Rosat nähes pead.

„Oh, Rose, mida ma küll oma aruga mõtlesin! Mina ja beebi! Täielik hullumaja! Ta ei maga peaaegu üldse ja kui üles ärkab, kleepub kaanina mu rinna külge. See on nii neetult valus.”

„No aga seda beebid ju teevad, või mis?” Rosa naeratas. „Tule võta leti taga istet. Kas sa juua tahad? Midagi sooja?”

„Ma tahan midagi, milles on *alkoholi*.”

„Titch, kell on alles kümme. Ma keedan meile tassi teed, okei? Me Kuumaga oleme sinust puudust tundnud. Loodetavasti tõstab see su tuju.”

Taksikoer ilmus oma nime kuuldes kohale ja pani Titchi nähes rõõmsalt klähvima. Ta nuusutas pikalt ja põhjalikult lapsevankrit ning oleks peaaegu ühe liivakarva ratta juures jalga tõstnud, kuid nähes perenaise nägu, sörkis ta nurka, heitis oma lambanahaga kaetud asemele pikali ja ajas ühe kõrva kikki.

„Ära muretse, isand Vorstike, ma olen varsti siin poes tagasi,” lausus Titch soojalt.

„Jumal tänatud, ta on omadega täiesti läbi – ajas rannas kajakaid taga.”

„Oh, kuidas ma soovin, et mul oleks praegu beebi asemel koer.”

„Kuule, Titch, sa ei mõtle ju seda ometigi tõsiselt? Ja praegu on just õige mõnda aega kodus olla ja oma last nautida. Ta sul kõigest nelja nädala vanune, on vist nii?”

„Mhmh. Aga ausalt öelda tulin ma uurima, kas võiksin tagasi tööle tulla – näiteks järgmisest nädalast? See tähendab, et kui sul pole midagi selle vastu, et Theo on ka siin,” lisas Titch kähku. „Vankril saab hälliosa ära võtta ja ta võib ülemisel korrusel magada. Emaga koos elada on okei, aga sa ju tead, et ma olen ikka tahtnud, et meil väikemehega oleks oma elamine. Ega me siis pisi-Titchi fondi niisama tühja asutanud.”

„Abi kuluks tõesti ära, aga üksnes juhul, kui sa oled endas päris kindel.”

„Olen küll – ja kui ma käin tööl osalise koormusega, saan piima välja lüpsta ja ema saab ka vahel lapse eest hoolitseda.”

„Okei, no vaatame, kuidas läheb. Aga ma arvan, et see võib sulle kaunis väsitavaks kujuneda.”

„Mis ajast saati on kahekümne kuue aastane lasteta poe-omanik imetavate emade guru?”

„No ma aitasin ta ju siinsamas põrandal ilmale, nii et mul on lubatud end teatud määral eksperdiksi pidada.” Rosa ohkas. „See päev oli ikka küll täiesti pöörane.”

„Oli tõesti.” Titch pigistas ta kätt. „Ja mina olen sulle igavesti tänulik. Kui ma oleksin usklik, siis oleksid sa lapse ristiema.”

„Tänan.” Rosa naeratas. „Aga ma olen parem tema vaimne ema. No selles mõttes, et ma olen tema ja sinu jaoks alati olemas.”

„Ära aja mind nutma. Enne rasedust ei nutnud ma kunagi, nüüd aga keeravad juba uudiste pealkirjad pisarakraanid lahti.”

Just sel hetkel tegi väike Theo häält, mille peale Rosa vankrisse kiikas. „Ta on tõesti imearmas beebi.” Ta silitas lapse musti lokiid juukseid ja karamellikarva nahka. „Pole sugugi selline heledanahaline punapea, nagu me kartsime, hmh?”

„Jah, ja see on suur kergendus. Mul on nii hea meel, et temas pole jälgegi Seb Watkinsist.” Titch neelatas. „Raseduse ajal olin ma sisimas mures, et pärast seda, mis too pede minuga tegi, ei pruugi mul suuta oma last armastada.”

„See tegi ka minule pisut muret.”

Titch kohendas õrnalt beebi tekki. „Aga kui unustada ära unetud ööd, tilkuvad rinnad ja valutav tagament, siis on Theodore Ronnie Whittaker tõesti parim asi mu elus. Kui tõelist armastust saaks sõnadesse panna, siis just see ongi tõeline armastus.”

„Ronnie on ebatavaline nimi, aga meeldib mulle.”

„Mu venna nimi.”

„Oi, õige jah. Anna andeks.” Rosa teadis, et Ronnie oli surnud liiga noorena. „Kui armas. Ja ta on *nii* nunnu. Aga kui ta pole Sebi oma, kelle laps ta siis on?”

„Ship Inni võõrastemajas käis üks poissmeestepeo seltskond – vist Walesist.” Titch oigas. „Enne asja juurde asumist laulis kõnealune kutt ette terve laulu „All I Want for Christmas is You”, üritades samal ajal oma tohutu suure šokolaadikarva vända külge jõuluehet siduda.”

„Titch! Nii ei tohi rääkida!”

„Aga ma just rääkisin. Mulle käib närvidele, et tänapäeval ei tohi enam mitte midagi välja öelda, ilma et riskiksid kedagi solvata. Täiesti jabur olukord.”

„No vähemalt võib loota, et Theo isa pärandas talle huumorisoone,” ütles Rosa naerdes. Aga siis turgatas talle midagi pähe. „Palun ära tule ütleva, et sulle tegi lapse peigmees ise.”

„Ma olen paha, aga mitte nii paha. Tegelikult võtan need sõnad tagasi. Ma olen – või peaksin ütleva, et ma *olin* nii paha. Igatahes nüüdsest peale on kõik muutumas. Ma pean selle väikese selli pärast korralik olema ja mehed ei tule kõne allagi.”

„Seda ütled sa praegu, mil sa oled rivist väljas.”

„Ei, Rose. Ma mõtlen seda täiesti tõsiselt.”

Rosa meelest oli nii armas, et sõbranna kutsus teda Rose'iks. „Ja kas sa kavatsed lapsest ka tema isale rääkida?”

„Isegi kui ma tahaksin seda teha – ja ma ei taha –, tean ma üksnes ta eesnime: Ben. Ma tean, et ta sugulased elavad Kariibi mere saartel, ja võib arvata, et ta laulab kooris.”

„Sinu jutu järgi on tegu Big Beniga,” viskas Rosa nalja ning kadus kööki teed keetma. Ta kuulis, kuidas Titch paarile püsikliendile koera- ja linnutoitu müüs, ning naeratas endamisi. Sel tüdrukul oli klientidega hea klapp.

Rosa tõi köögist auravad teekruusid ja küpsisetaldriku, et sõbra jõuvarusid turgutada. Värske lapsemamma pistis pikema jututa taldrikutäie digestiivküpsiseid pintslisse.

„Krahman energiat, kui selleks on võimalus,” pomises Titch küpsisepuru maha ajades. „Theo ärkab varsti üles. Aga aitab minust. Räägi hoopis, kuidas härra ja proua Smith elavad?”

„Täna küsimast, väga hästi. Ausalt öelda on mul ikka veel raske uskuda, et me abielus oleme. See kõik käis nii kiiresti.”

„Aga oli nii romantiline. Mina tahaksin ka sellise armastuse leida nagu teil.”

„Jah, ma ei hakka valetama, minu Josh on tõesti võrratu. Kuigi mul on kõrini, et ta on kogu nädala Londonis tööl ja meil pole isegi korralikke mesinädalaid olnud.”

„Nagu ma ütlesin, tulen rõõmuga kohe esimesel võimalusel tagasi tööle. Ema kodus mulle isegi spetsiaalse rinnaga toitmise keebi – delfiinidega –, et ma kohalike nina all tissidega ei välgutaks.”

„No see oleks midagi uut,” nentis Rosa muiates.

„Aih!”

„Titch Whittaker, sa ju tead, et ma armastan sind.”

„Ja mina sind.” Pisike Theo pani täiest kõrist karjuma, mille peale Titch pukilt maha kargas. „Läheb lahti!”

„Temast võib veel järgmine Tom Jones saada ja siis ei torise sa enam midagi.”

Titch läks lapsega ülakorrusele, et teda toita ja tal mähkmed vahetada, Rosa aga jätkas poe koristamist ja laovarude ülevaatamist. Kui Titch tagasi tuli, unine laps süles, aitas Rosa tal vankri uksest välja manööverdada.

„Helista!” hüüdis Rosa Titchile järele. Titch viskas eemaldudes pea selga, vehkis tehtult kõrgi näoga blonde juukseid ja hõõritas oma pisikest peput.

TEINE PEATÜKK

„Kõik hästi, kullake?” Mary Cobb väljus just Seaspray Cottage’i nime kandvast kodumajast, kui Rosa ja Kuum sellele lähenesid.

„Tere hommikust!” Rosa osutas ema aknalauale. „Uus kristall? Kena.”

Enne oma bioloogilise emaga kohtumist oli Rosa veetnud pikad ja üksildased ööd lastekodudes, unistades sellest, kuidas tema ema on kuulus näitlejanna, kel oli olnud häbiväärne romaan Araabia printsiga ja kes oli ta pärast sündi ära andnud. Tegelikkus polnud aga kaugeltki selline muinasjutt, nagu tema oli lootnud: ta ema oli alkohoolik, kes oli end käsile võtnud ega olnud juba aastaid tilkagi joonud ning elas väikeses kahe magamistooga majas ja töötas Cockleberry Bay Coopis.

Koduaknale välja pandud kristallide traditsioon oli alguse saanud Rosa vanavanaemast Queeniest, kes oli samuti Seaspray Cottage’is elanud, aga kahjuks möödunud aastal surnud. Enne kui Rosa sai teada, et Mary on tema ema, kutsus ta Maryt ja Queeniet nende omapäraste vaimsete tavade tõttu Cockleberry nõidadeks.

Kuigi Rosa oli Queeniet vaid väga lühikest aega tundnud, tundis ta temast puudust. Üheksakümne kolme aastane Queenie oli olnud väga tark, aga tema elu oli saladusi täis. Ta pikad juuksed olid lumivalged ja ta nägu ehtisid elukogemuste sügavad vaod. Tol päeval, kui vanavanaema oli otsustanud, et tal on õige aeg surra, oli Rosa emal ja vanavanaemal külas olnud.

Rosa polnud unustanud esimest külaskäiku Mary ja Queenie juurde, kui Queenie oli talle teehehtede pealt tulevikku ennustanud – ning suur osa ennustustest oli täide läinud. Queenie

oli ikka öelnud, et pole mõtet asju pühapäevaks hoida, ning Rosa järgis vana naise nõuannet ja kandis endiselt sageli kullast kaelakeed, mille ta oli Queenielt päranduseks saanud, ning see oli tal ka Joshiga abielludes kaelas olnud. Kui Rosa kaelakeed esimest korda nägi, oli ta imetlenud suurt kuldraamistuses safiiriga ripatsit, mille tagaküljele olid graveeritud sõnad: „Kohtume seal, kus taevas puudutab merd”.

Mary võttis aknalaualt kivi, öeldes: „Jah, see on kvarts – üks sinu sünnikividest.” Mary jalge kõrval seisev koer hakkas haukuma. Mary kummardus teda silitama ja ta süsimustad juuksed puudutasid peaaegu maad. „Ja kuhu teie siis minemas olete?”

„Koeral on kakaring. Aga sina?”

„Ka mina lähen oma igapäevasele ringile, aga sulle teadmiseks, et see asi on minul juba tehtud.”

Nad puhkesid naerma. „Ma olen su üle nii uhke!” kiitis Rosa ema, kes oli hakanud oma tervise eest rohkem hoolt kandma.

„Meile mõlemale on ju teada, et liikumine tuleb minu kroonilise obstruktiivse kopsuhaiguse puhul kasuks, ja ma pean ju oma tulevaste lapselaste jaoks heas vormis olema.”

„Ema! Ma olen ju sulle rääkinud! Me Joshiga tahame kõigepealt natuke enda jaoks aega võtta.” Rosa võttis Maryl käe alt kinni. „Lähme kõnnime koos mäest alla. Kuum tahab rannas kajakaid jahtida.” Kuuldes sõna „kajakas”, jooksis koer klähvides ringiratast. „Ja me võime Coffee, Tea or Sea’s tassikese kohvi juua ja aknast välja vaadata.”

„Seda ei õnnestu meil enam väga kaua teha. Vähemalt mitte sama omanikuga. Sara tahab kohviku maha müüa.”

„Tõesti või?”

„Jah. Kuulsin sellest just täna hommikul.”

Rosa puhkes naerma. „Sina kuuled kõike enne teisi.”

„Sara – ilma H-ta – tahab pensionile jääda. Paistab, et ta tahab kohviku maha müüa ja osta suure vana maja St Ivesis.”

„Mis mõttes pensionile? Ta pole ju nii vanagi, kõige rohkem viiskümmend?”

„Tõsi. Aga kohvik on väike kullaauk nii turismiperioodil kui ka talvisel ajal. Mäletan, et enne Sarat oli selle omanikuks vanahärra Harry Trevan. Tol ajal kutsuti kohvikut lihtsalt Harry kohvikuks. Ja Harry jäi ka üsna jõukana pensionile.”

„Ma olen ikka mõelnud, et tahaksin kohvikut omada. Unistasin sellest juba siis, kui Londonis Joshi kodu lähedases kohvikus töötasin.”

„Sa nagu rääkisid, et läksid sealt ära.”

„Londonis oli alatasa nii, et kas läksin ise töölt ära või sain kinga. Nüüd, mil ma olen ise endale tööandja, on elu midagi muud.”

„Oh, Rosa, ma leian, et sa pead poe eest väga tänulik olema. Sinu jaoks on see olnud kõigest viis minutit, aga su vanavanaisa nägi suurt vaeva, et sinu eest oleks hoolt kantud.”

„Ma olengi tänulik, aga pood on üsna väike.”

„Kõige haletsusväärsemad on need inimesed, kes muudavad unistused hõbedaks ja kullaks.”

„Kas need on Kahlili sõnad?” küsis Rosa naeratades. Mary noogutas. Mary tsiteeris alatasa oma lemmikprohvetit Kahlil Gibranit. „Ma tean, et raha ei pruugi õnne tuua, küll aga toob see vabaduse. Ja kuna pood on nii väike, siis on teenistusel lagi ees.”

„Sul on ju nüüd ka Josh.” Maryl oli raske hingata. Ta seistas ja laskis inhalaatorist sutsaka, hoidis hinge kinni nii kaua, kui suutis, ning hingas pika ja viliseva ohkega välja.

„Jah, mul on Josh, aga ma ei taha temast ega kellestki teisest sõltuda,” ütles Rosa, kui Mary hingamine oli leevendust saanud. „Me ju ei tea, mis elu võib tuua.”

„Millal sa, mu noor daam, nii targaks said?”

„Mina olen võitleja ja pealegi oled mul emaks sina ja vanavanaemaks Queenie. Ma soovin nii väga, et oleksin ka sinu ema näinud.”

„Mina samuti.” Mary tõstis pilgu taevasse. Tema ema Maria oli surnud teda sünnitades. „Aga aitab nüüd kurbadest juttudest. Täna on imeline hommik ja me vedame selle koos.”

„Nii on. Kas pole tore, et tänavune oktoober on nii maheda ilmaga? Ma ei taha veel talve peale mõeldagi. Liiatigi on mu kallis kaasa suure osa ajast ära.”

„Tuleta mulle veel kord meelde, millega su Josh õieti tegeleb. Ta räägib mulle küll, aga mul on see – pauh! – kohemaid meelest läinud,” kurtis Mary.

„Ega mina ka ausalt öelda päris täpselt tea. Ta töötab endiselt samas börsil kauplemise ettevõttes ja saab igal aastal meeletoetu preemia, nii et ta plaanib veel vähemalt mõnda aega vastu pidada.”

„Ja enne kui end haletsema hakkad – ära unusta, et enne temaga abiellumist tulid sa väga hästi üksinda toime.”

Kas see oli tõesti nii olnud? Rosa ohkas, mõeldes tagasi arvukatele üheööhetele, mis tal Londonis olid olnud, ja romaanile South Cliffs Gazette'i toimetaja Joe Foxiga siinsamas Cockleberry Bays. Joe oli talle valetanud, oli pannud Rosa uskuma, et ta abielu on õnnetu, et ta plaanib oma abielurikkujast naisest lahutada, aga Rosa sai tegelikkusest aimu alles pärast seda, kui Mary oli ta kavala nükke abil Joe naisega kokku viinud. Tuli välja, et Joel oli teismeline poeg, viieaastased kaksikud ja veel üks beebi tulemas. Rosa oli nagu puuga pähe saanud. Lisaks Joele oli ta voodis käinud ka torumees Luke'iga, kelle salalikule emale kuulus Ship Inni publi. Rosa polnud oma eluga üldsegi toime tulnud. Tal oli olnud üks sassis suhe teise otsa – kuni Joshini.

„Säilita oma identiteet,” soovitas Mary tütre käest kinni võttes. Nad sammusid koos alla randa. „Kinkige oma südamed, kuid ärge andke neid teise kätte hoiule. Sest templisambad seisavad üksteisest lahus ning tammepuu ja küpress ei saa kasvada teineteise varjus.”

„Mary! Aitab juba Kahlili tarkustest.”

„Ta tahab sellega lihtsalt öelda, et ruum on suhtes hea asi.”

„Seda räägib inimene, kel pole iial ühtki suhet olnud,” noomis Rosa.

Mary tõmbas solvunult käe ära. „Kust sa seda võtad?”

Rosa tundis ootamatut vihalainet. „Ja pealegi pole mul sinu nõuandeid vaja,” ütles ta kibestunult. „Tänu sinule olen ma pidanud hulk aastaid ühel või teisel viisil ise endaga hakkama saama.”

Mary pigistas tütre õlga. „Ja ma palun su käest selle eest andeks.”

Rosa viha lahtus. „Oh, anna andeks ... ma ei mõelnud ... ma tahan vist öelda, et nüüd olen ma Joshiga – ja muidugi ka sinuga – armastuse leidnud. Ja ma tahan seda võimalikult palju ja täie rinnaga sisse hingata. See kõik tekitab minus tohutut segadust.”

„Kiiret pole kuhugi, lase asjadel nende loomulikku rada minna. Kuigi Josh on nüüd vist juba kolmkümmend üks. On mul õigus?”

„Mida see peaks tähendama?” Rosa tõmbus uuesti turri.

„Kullake, ma tean, et su rasedus katkes.” Rosa võpatas, aga Mary kinnitas: „Kui tahad sellest rääkida, siis tead, et võid seda teha.”

Rosa mõtles pikale ja piinarikkale menstruatsioonile, mis tal oli olnud kohe varsti pärast pulmi.

„Nii heas kui halvas, mu kallis,” lausus Mary leebelt.

„Mul jäid üksnes päevad hiljaks,” luiskas Rosa, „ja tavaliselt räägin ma Joshile kõik ära. Olin pulmade pärast nii õnnelik, ei tahtnud asja suureks puhuda ja kõike ära rikkuda.”

Nad jõudsid randa ja Rosa kummardus, et koer rihma otsast lahti päästa. Erutatud taksikoer tuiskas randa kogunenud kajakate suunas.

„Rosa, ma armastan sind väga,” ütles Mary härdameelselt.

Rosa saatis emale vesise naeratuse ja lippas veepiirile, et pääseda eemale vastastikusest kiindumusest, mida neil mõlemal oli raske aktsepteerida ja välja näidata.

KOLMAS PEATÜKK

„Rosalar!”

Josh sööstis nurgapoe uksest sisse ja haaras oma väikese hapra lokkispäise naise sülle. Õnnelik paar oli teineteist nüüdseks juba kaks aastat tundnud. Nende teed olid ristunud pärast seda, kui Rosa oli kolinud üürnikuna Joshi Londoni East Endi rajoonis asuvasse majja, millega Joshile olid kaasnenud teatud „hüved”. Siis oli aga Rosa ootamatult nurgapoe pärinud. Alles pärast seda, kui nad olid mõnda aega lahus elanud, said nad aru, kui väga nad teineteist igatsevad, ja sellest sai alguse nende tõusude ja mõõnadega suhe.

Rosat valdas soojus ja ta lausus üle koera meeletu klähvimise: „Sa, sell, jõudsid päev varem kohale.”

„Kas sa nii siis tervitadki mind? Me oleme alles pisut rohkem kui kuu aega abielus olnud ja sina ei taha mind enam tunnistadagi.” Koer oli nüüdseks juba erutusest päris pöörane. „Oh, sa mu sõbrake.” Josh toetas Rosa jalad maha ja võttis koerakese sülle.

Josh, ta nägu lakkuv koer endiselt süles, läks poe ukse juurde ja keeras sildi teistpidi, nii et „Avatud” asemel ütles see nüüd, et pood on suletud, ja osutas ülemise korruse suunas.

„Proua Smith, kebi nüüd trepist üles. Ma vajan sind ja ma vajan sind kohe praegu.”

„Aga ...”

„Ei mingeid agasid. Siitkandi koerad ei jää nälga. Mul kulub kõigest kümme minutit ja seda juhul, kui sul veab.”

Rosa puhkes valju häälega naerma. „Oh sind, mu kallis abikaasa. Kuidas ma sind küll armastan!”

Rosa laskus seksijärgses ekstaasis pikali. „Ma vajasin seda – ja muidugi sind ka.” Ta ohkas.

„Sa oled kõigest inimene.” Josh silitas armastavalt ta reit.

„Ma ei suuda taluda, et sa oled kogu nädala ära.”

„Saan aru. Aga kuula, ma pakun välja kompromissi: ma tulen – nagu ka täna – linnast ära neljapäeval, nii et olen iga nädal ära kõigest neli ööd.”

„Hmm ... see on vist pisut parem. Aga ära üldse loodagi, et su hea käitumisega kaasneb plaaniväline tegevus magamistoas.”

Josh puhkes naerma ja kahmas ta oma tugevate kätega kaissu. „Proua Smith, ma teen seda meie nimel. Meie tuleviku nimel. Sa ju tead, et pangas on preemiad liiga suured, et neist niisama lihtsalt loobuda. See ei oleks arukas.”

„Ja kuna praegu on juba oktoober, on jõuludeni kõigest paar nädalat ja siis on sellega ühel pool.”

„Eee ...”

„Oh, Josh, mis on? Ega sa ometigi jätkata kavatse?”

„Kui ma töötan seal veel ühe aasta, on meil korralikud säästud. Üürin oma Londoni maja välja ja me saame osta endale maja Polhampton Sandsis, nagu sa oled alati tahtnud.”

Rosa krimpsutas nägu. „Raha pole peamine,” vaidles ta vastu.

„Tean, Rosa, aga turvalisus on. Ma olen neetult suurt vaeva näinud, et jõuda sinna välja, kus ma praegu olen, ja see annaks meile võimaluse. Ma ei taha läbi põleda. Nii et ma mõtlen seda tõsiselt, kui ütlen, et veel vaid üks aasta.”

„Terve aasta?” küsis Rosa mossitades.

„Kujuta ette, kui ma olen tagasi. Aitan sind poepidamisel ja teen konsultatsioonitööd ja kui me Londoni maja alles jätame,

saame mõlema maailma hüvesid nautida. Mis sa selle kohta ütled?”

„See kõik on nii hästi läbi mõeldud, et kõlab pisut igavalt.”

„Igavalt? Rosa? Tõesti? See tähendab kõigest üht aastat.”

„Ma viskan nalja. Sa tead ju küll, milline ma olen.” Ta puges Joshile kaissu. Aga tegelikult ei saanud ta ise ka aru, kas viskab nalja või mõtleb seda tõsiselt.

NELJAS PEATÜKK

Esmaspäeva hommikul vara, kui Josh oli rongiga tagasi Londonisse sõitnud, sammus Rosa parasjagu Coopi piima ostma, kui kuulis Jacobi tuttavat häält, kes hüüdis teda Lobster Poti nime kandva publi uksele.

„Tere hommikust! Sa oled võõraks jäänud.” Jacob suudles teda mõlemale põsele. Mehe sile nahk, trendikas juukselõikus ja disainerteksad lasid tal välja paista nooremana kui ta nelikümmend eluaastat. Kui Rosa küsis, kas ta on lasknud endale Botoxit süstida, eitas Jacob seda kindlalt ja väitis, et tema noorusliku välimuse põhjuseks on abielu temast palju noorema ja samuti nägusa Raffaelega. Jacobist ja Raffaelest olid saanud Rosa sõbrad kohe, kui ta eelmise aasta jõulude ajal Cockleberry Baysse oli saabunud, ja ta oli rõõmus olnud, kui talle oli Lobster Potis osajaga baaridaami tööd pakutud, sest lississetulek kulus talle marjaks ära.

Jacob ja Raffaele olid oma Londoni-elamise ja äri maha müünud ning kolinud Inglismaa edelapiirkonda, kus ostsid baari, arendades selle populaarseks gastropubiks, ja sellele lisaks oli neil ka ilus maja Polhampton Sandsis kaljunukil. Jacob pidas publi ja Raffaele valmistas toidud.

„Mis mõttes ma võõraks olen jäänud? Me nägime alles eelmisel nädalal. Ja nagu sa tead, olen ma *lõbustanud* oma värsket abikaasat.” Ta rõhutas sõna *lõbustanud*.

„Igatahes olen ma sinust puudust tundnud, mu kallis, ja kui mul võimalus avaneks, siis lõbustaksin ka mina teda.”

Rosa puhkes naerma. „Josh on minu oma. Ainuüksi minu oma.”

„On sul mahti tass kohvi juua? Ootan kaubasaadetise ära ja lähen tagasi koju.”

„Aga joome siis!” Rosa sisenes Jacobi järel mõnusalt tuttavlikku pubisse.

„Tegelikult olen ma elevel. Mu õde ja Brad on nii täna kui ka homme tööl, nii et mina saan kodus Sandsis diivanil lesida ja veeta pisut kvaliteetiga oma itaallasest tākuga. Arva ära, mis me veel teeme?”

„Lähetate surfama?”

„Oktoobris? Oled sa peast põrunud või? Ei, kullake, me kavatseme oma koortekontingenti laiendada.”

„Oh sa igavene kavalpea! Sa pole rääkinudki, et te veel üht koera tahate.”

„Ei tahtnudki, aga nägime internetis kuulutust ja armusime fotodesse ära.”

„Oi, ma olen armukade! Võib arvata, et Kole ja Mehine samuti. Aga nad peavad ju oma mopsi-nõusoleku andma?”

„Ära nüüd pahanda, Rosa, aga ... seekord pole tegu mopsiga.”

„Oh, Jacob, ega te ometigi vorstikest võta?” Rosa erutatud hääl kerkis terve oktavi võrra.

„Võtame jah!” Väljakutsuva käitumisega Jacob plaksutas käsi nagu hüljes.

„Ma tahan ka kaasa tulla, aga ma ei saa, sest siis tahan mina endale ka,” vadistas Rosa erutatult. „Kuum oleks väga solvunud, kui ta poleks enam *numero uno*.”

„Sa siis pole mu peale kuri?”

„Miks? Kus ma siis olen! Ma olen nii põnevil, nad on kutsikatena nii nunnud! Aga Jacob, ma pean sind hoiatama, et kui sa arvad, et Kuum klähvib palju, siis ...”

„Sa võid meiega oma koerakest endiselt jagada. Ja mõtle selle peale, kui palju uusi kaelarihmu ja kehakatteid sa meile müüd.”